

Въ всички страни, презъ всички времена, сж вѣрвали въ сществуването на чудесата, въ повече или по-малко бързото излѣкуване на болнитѣ — въ мѣстата за поклонение въ нѣкои Светилища. Но вследствие голѣмия напредѣкъ на науката презъ деветнадесетия вѣкъ, това вѣрване напълно е изчезнало. ~~Докато бѣ изобщо, не само че~~ чуможеше да сществува. Както за конитѣ на термодинамиката правятъ невъзможно вѣчното движение, така физиологичнитѣ закони се противопоставятъ на чудото. Такова е до днесъ още поведението на повечето отъ физиолозитѣ и лѣкаритѣ. Но то днесъ не може да удържи предъ наблюденията, които ние притежаваме. Най-важнитѣ случаи били събрани отъ Bureau Medical въ Лондонъ. Нашето сегашно разбирање за влиянието на молитвата върху патологичнитѣ състояния, се основава върху наблюденията на болни, които почти моментално сж били излѣкувани отъ различни поражения, като костна или перитонеална туберкулоза, студени гнойници, гноещи рани, липусъ, ракъ и пр. Процесътъ на излѣкуване се различава малко отъ единъ индивидъ на другъ. Често се явява силна болка. После—внезапното чувство на пълното излѣкуване. За нѣколко секунди, за нѣколко минути, най-много за нѣколко часа ранитѣ се затварятъ, общитѣ оплаквания изчезватъ, апетитътъ се връща. Понѣкога функционалнитѣ смущения се загубватъ преди анатомичнитѣ повреди. Костнитѣ обезображения при туберкулозата на гръбначния стѣлбъ, раковитѣ вжзли постоянствуватъ още два или три дена следъ момента на излѣкуването. Чудото се характеризира главно съ крайно ускорение на органичнитѣ възстановителни процеси. Нѣма съмнение, че степенътъ на заздравяване на анатомичнитѣ повреди е много по-бърза, отколкото нормалната. Единственото условие, необходимо за появата на явлението, е молитвата. Но не е необходимо, щото самиятъ боленъ да се моли или да притежава религиозна вѣра. Достатъчно е, щото нѣкой близо до него да бжде въ състояние на молитва. Този видъ молитва изисква като предварително условие, отказване отъ себе си, т. е. една твърде висша форма на аске-

следва на стр. 2

Единъ трауренъ день въ Варна

Втори път ми се случва да преживя особено дълбока тъга по хора, съ които не ме свързва наистина кръв, но пакъ ми сж били много свои.

Тежката сграда на варненската митрополия, доста мрачна и самотна, преживя за втори път през последните години голъмъ трауръ. Отъ тамъ ние, клирицитъ на епархията, преди четири години измъкнахме нейния дълголетенъ обитател — дѣда Симеона — безжизненъ и бездиханенъ. И тогава сжщитъ траурни знамена, прострѣни отъ прозорцитъ дори до земята, като да говорѣха: и тукъ е имало човѣшки животъ, и тукъ сърдцъ сж въздишали и лица сж свѣтаили отъ радостъ се помрачавали отъ тъга, и тукъ е имало грижи, мисли, надежди, но и мисълъ за смъртъта, която днесъ е вече дошла и е разперила чернитъ си криле надъ голъмото здание и надъ широкитъ митрополитски стаи.

Сега отътрже зданието е обновено и чудно разхубавено. Митрополитъ Йосифъ донесе своя вкусъ за естетиката и чистотата и тукъ. Та какво? Нека зданието да е църковно или държавно, нека вътре да сж поставени икони и дори иконостаси, но защо всичко това да не е украсено съ рѣдка рѣзба и гравировки, защо стенитъ да не сж изписани съ цвѣтата, съ които самата черна земя пролѣтъ украсява себе си? Малкитъ килии на дѣда Симеона сега сж се превърнали въ огромни зали, които разтварятъ душата.

И тукъ младиятъ митрополитъ преди четири години доведе своя неизмѣненъ спътникъ отъ детинство — своята майка. Старата майкиятъ човѣкъ, съ когото архиепееятъ другаруваше. Тя неможе да живѣе безъ сина си, нито той безъ нея. Останала вдовица, живѣла съ децата си и, преди всичко, съ посветилия се на църквата свой синъ, тя бѣше свикнала съ семейство, съ хора и, когато синътъ заминаше за София по дългитъ синодални сесии, старата майка изведнажъ започваше да чувства остро скуката на митрополитскитъ просторни глухи зали, тишината и самотата я плашеха и тя, доста смѣла по характеръ, се качва съ своитъ 70 години на влака и трѣгва. Трѣбва да иде нѣкъде, да се махне отъ тукъ, да чуе хора, да види деца, да види грижовното лице на по-млада майка. Това я връща въ раннитъ години на нейното майчинство съ невѣрстнитъ деца. Голѣми сж били грижитъ тогава и порядъчна оскъдицата, но колко души и колко обичъ е излъчвало тогава сърдце за сърдце въ нейното малко царство — въ нейния домъ!

Така единъ день презъ м. октомври миналата година пристигна въ Шуменъ телеграма, а следъ нея слиза отъ влака една стара жена съ благородна осанка и маниери, съ ласкави благи обноски.

— Ами ти пита ли владиката, стара майко, като трѣгна на пътъ? Той знае ли, че си въ Шуменъ?

— Не, не го питахъ. Той нѣмаше да ме пусне. Тукъ при васъ ми е добре. Пиши му ти!

И старушката съ бѣлата сребриста коса, която крастѣше като ореолъ нейното матово лице, сѣди дълги дни на миндерчето въ кухнята, и разговоритъ на женитъ се лѣятъ леко, понѣкога мждро, другъ път шеговито, и у дома е радостно, радостно. . .

Ида си на обѣдъ. Гледай: хубава, стара, чиста майка сѣди въ топлината и се е усмихнала. Боже мой, не е ли това моята собствена майка? Воздребна, пълничка, съ високо чело и свѣтло лице. Сжщата тя. Какъ сжмъ се затжилъ! Вече трета година не сжмъ я виждалъ. . . А

сега сжщинската тя — у дома!

И азъ сѣдамъ до нея, и ние се разговаряме дълго следъ обѣдъ и следъ вечеря.

— А ти, дума, — по-малко работи. Отдѣляй време и за почивка. И не бжди все тревоженъ за нѣщо, за всичко въ свѣта. А, когато можешъ, посмѣй се, порадвай се, често се радвай!..

Така тя се сроди съ насъ.

А сега вече трети день въ митрополията се точатъ хора, много хора. Тѣ идватъ да видятъ майката на владиката. Хората сж добри, колко сж добри! И това сж все майки предимно. Защото майкитъ най-добре разбиратъ и сега каква скръбъ е налетяла върху сърдцето на тѣхния владика.

Сутринтъ служихме св. литургия. Бѣше Православна недѣля. Църквата бѣше препълнена съ хора. Никога дѣдо Владика не е разливалъ душата си въ такава топла служба като въ този день. Той пѣе хубаво. Но този пътъ мекиятъ гласъ издаваше вътрешния плачъ на душата, а очитъ бѣха мокри презъ цѣлата служба.

А и моето сърдце се свиваше, подплашено и замислено. Много години сжмъ въ епархията, но за втори пътъ служа въ тази величествена катедрала, строена по образеца, размѣритъ и формата на рускитъ катедрали. Веднажъ служихъ съ дѣда Михаила и Андрея при погребението на дѣда Симеона и сега при погребението на майката на дѣда Йосифа. Сжщата служба, сжщата дивна пѣсенъ, която се разбива горе въ кубетата и се носи къмъ небето. И сжщата скръбъ! Мжчно ми е. За дѣда Симеона ми

много грѣшки, но и съ много енергия и съ много душевенъ жаръ. Мжчно ми е и сега за владиката, чието синовно сърдце се топи отъ скръбъта по майката, която лежи горе въ митрополията безжизнена и занемѣла за винаги. Силниятъ човѣкъ е пребледнялъ като воскъ, привелъ се е и едва влачи краката си. Сърдцата човѣшки си приличатъ като листата на дървото. Тѣ еднакво обичатъ и еднакво тжгуватъ. Извикайте добритъ чувства на сърдцето си, дайте да покажемъ дълбокото свое съчувствие не на владиката, а на човѣка, който страда. Другъ пътъ той утешава насъ. Сега самъ той има нужда отъ съчувствието на своитъ свещеници и пасомии.

И свещеницитъ и пасомитъ се откликнаха на тази нужда отъ съчувствие и утеха. Почти всички свещеници отъ града по двама, по трима се изредиха да направятъ заукойка надъ сжжлата покойница. И това пастиритъ не правѣха само отъ приличие или дългъ. Не. Тѣ знаеха колко тѣхниятъ митрополитъ обичаше майка си, и колко много сега скръбъта ломи сърдцето му. Тѣ нѣмаха съ какво друго да го утешатъ, освенъ съ своята молитва.

Доиде три часа следъ обѣдъ. Митрополитското здание и двора предъ църквата почернѣ отъ народъ. Двадесетъ души свещеници, водени отъ тихия и замисленъ Архимандритъ Тихонъ, новиятъ протосингелъ на митрополията, започнаха погребалнитъ пѣсни. Ковчегътъ слѣзе по коридоритъ и стълбитъ. Единъ сърдцераздиращъ женски гласъ цепи зданието. Дъщерята разказва на свѣта, че и нейното сърдце се разкъсва отъ скръбъ.

Ето, качаваме се вече по стѣпалата на голѣмата катедрала. Колко много народа! Църквата се препълни, а улицата все още се чернѣе отъ хора. Да, това погребение силно напомня величественото погребение на дѣда Симеона. Мисля

си: за четири години варненци опознаха и заобичаха и новия си владика.

„Со святими упокой...“ Ехъ тѣхъ пѣсенъ! Колко пъти я слушамъ въ живота си и какъ нейнитъ тжжни звуци топятъ сърдцето ми! За свѣта ли ми е мжчно? Не, сякашъ, не вече. Тамъ горе е добре, но за праведницитъ. Дали само азъ сжмъ най-грѣшниятъ човѣкъ и затова въздишамъ и се плаша отъ лицето на Бога?!

Архимандритъ Тихонъ прочете съ звученъ, но малко тжженъ гласъ св. Евангелие: „...Ще дойде часъ и дошълъ е вече, когато мъртвитъ ще чуятъ гласа на Сина Божий и, като го чуятъ, ще оживѣятъ...“

Слава Тебъ, Господи!

Но какво е това? Диаконътъ мълчи, а владиката се отдѣля отъ мѣстото си при ковчегъ и бавно, бледенъ, измжченъ се изкачва на своя тронъ? Дали не му стана лошо, та иска да се облегне на тронъ? Не! Той ще говори. Странно! Чули ли сте нѣкога синътъ да говори надгробно слово на майка си? О, това, може би, само веднажъ, само днесъ се случва и въ моя собственъ животъ!..

И се залѣха едни думи, едно сърдце, сърдцето на сина и архипастиря изрече най-нѣжнитъ и най-сладкитъ думи, каквито единъ признателенъ синъ може да изрече за майка си! Гласътъ навремени се пресича, но издържа. Нѣкога св. Григорий Ниски, дали не и св. Василий Велики, сж говорили надгробни слова на своитъ майки и тия слова оставатъ вѣчна красота въ страницитъ на класическата църковна литература и краснорѣчие. И сега пакъ?

— Зная, майчице, че ти чувашъ... Нима има нѣщо добро у мене и у другитъ твои чеда, което да не сме получили отъ тебе?..

Ти ме тласкаше къмъ наука, ти сама неукъ, но мждра. Ти ми бѣше лихмъ мжжитъ на твоето вдовство и моето сировство. Ако не бѣше твоята вѣра, която ти прелѣ въ сърдцето ми, азъ нѣмаше да се реша да ида въ манастиръ. Имамъ корона, майчице, но нима не отъ тебе я имамъ? И колко е сега пусто безъ тебе горе въ митрополитскитъ стаи!

Направихъ нѣкъде добро, зарадвахъ свещеникъ, християнинъ, човѣкъ. Но нима безъ тебе бихъ направилъ това добро? Ти неспирно ми внушаваше: прави, прави, сине, добрини!

Майчице, мила майчице! Богъ знае колко ти бѣше добро сърдцето. Той ще те прибере при своитъ ангели. Тамъ ще ти бжде добре...

О, какъ ни разкъса сърдцата тази речъ! И всѣки отъ насъ бѣше и тукъ при тази, която е откърмила и възпитала владиката на епархията, но бѣше и тамъ, при своята майка, на земята или на небето. Майчице, бжди благословена, майчице! . .

Следъ отпуста Архимандритъ Тихонъ каза много съдържателно и топло слово, пропито съ църковенъ духъ и дълбока вѣра. Дѣдо владика му благодари и го разцѣлува.

Дълго прощаване и дълга процесия къмъ гробищата. Ученици отъ християнскитъ дружества при мжжката гимназия и търговското училище върватъ въ шпалиръ покрай катафалката, отъ двѣтъ страни на свещеницитъ и напредъ дори до хора. Величествено погребение!

Сама старата майка е пожелала гроба ѝ да бжде до този на дѣда Симеона. Не е виждала този старецъ, но го е много обичала. Дѣли ги сега малка алея отъ нѣколко крачки.

Заукойка и последно прости. Писькътъ на всепреданната дъщеря раздира студения въздухъ надъ гробищата. Ето, владиката слага въ калъта до себе си своята патерица и разперва ржце надъ ковчегъ. Сбогомъ, майчице!..

Единъ лѣкаръ, който стои до отъ 1-а, му стиска ржката и

хлипа въ сълзи:

— О, трогателно! Немога да издържа.

— А къде е Владко? — пита дъщерята. Нейното момче, внучето на покойницата, се забутало въ тѣлпата. Излиза на лице, кръсти се бързо, смутено, засрамено, забъркано, натжжено. Навежда се момчето да цѣлуе [за последенъ пътъ] ржката, която го е милвала хиляди пъти по черната косица, и се разридава.

Всички плачатъ. Сбогомъ, стара майко.

Има много богати хора въ нашеото отечество, но по вечето отъ тѣхъ бжрзатъ да изпратятъ своитъ родители на две, на три, нѣкакъ по-скоро да се махва мъртвеца отъ кжщи, да не имъ прѣчи. Каква полза отъ болния, отъ стареца?.. Митрополитъ Йосифъ прояви изключителна обичъ къмъ своята майка и показа рѣдкото благородство на признателния синъ.

На другия день, понеделникъ, бѣше ясенъ студентъ зименъ день. Пакъ ходихъ при отецъ Йорданъ Светославовъ въ неговата стара и чиста църква, дълго приказвахме за преживѣното, видѣхъ пакъ и другитъ събратя, минахъ и къмъ морето. Вълнитъ му се разстилатъ и одръпватъ отъ пѣска на брѣга неспирно, както правятъ това отъ вѣкове. Чайкитъ сж пакъ развълнувани и ядосани. Викатъ горе надъ кжщитъ въ въздуха като сърдити хора. Тѣхъ не смущаватъ скръбитъ на хората.

Къмъ 11 часа отидохъ да си взема сбогомъ отъ владиката. Влѣзохъ презъ единъ вътрешенъ входъ да потърся протосингела, за да узная къде е владиката. Отварямъ вратата на столовата. Просторна зала. Камината гори. Тукъ до огнището е стояла старата майка цѣли месеци презъ зимата. Въ залата се разхожда владиката. Самъ съ броница въ ржка, наведенъ, замисленъ, печаленъ. Като видѣ човѣкъ, зарадва се.

— Влѣзъ, влѣзъ! Ела!

Разговаряхме цѣлъ часъ и по служба, и за всичко. Не иска да ме отпусне. Ясно. Нарочно се върти презъ тази сутринъ на първия самотенъ день отъ неговия новъ животъ, върти се около мѣстото, дето почти постоянно е прекарвала дни-тъ си презъ зимата неговата майка.

— Ето, това столче бѣше нейно. Ты си сѣдѣше дълги часове на него. Студено и бѣше. Грѣеше се презъ зимата на огнището.

Синътъ е вече самъ. Разбирате ли вие човѣшкото сърдце? Изкажете му съчувствие съ блага мисълъ и молитва! . . .

п. Дошо

Св. Иоанъ Лѣствици

продължение отъ 1-ва стр.

тизмъ“.

До таково духовно сжщество и сила на свръхъ човѣкъ е достигналъ Св. Иоанъ Лѣствици. Въ една църковна пѣсенъ за него се казва:

Богоносний отче Иоане, ти се яви като жителъ на пустинята, ангелъ въ тѣло и като чудотворецъ: чрезъ постъ, бдение и молитва, ти получи дарове да лѣкувашъ болни и душитъ на онѣзи, които съ вѣра пристѣпватъ къмъ тебе“... Сега въ четвъртата недѣля на поста е говъ день.

Историята ни учи, че успѣватъ и отиватъ къмъ културенъ възходъ само ония народи, чиито синове сж проникнати отъ единно и високо народностно и религиозно съзнание.

Изъ окръжното на Министерството на народ. просвѣщение до учащата се младежъ.

Печатница А. Пъндълийски-Варна
ул. „Панагюрище“ 4 — тел. 23-15

МАЙКО СВЕТА

На Негово Високопреосвещенство
Св. Варненски и Преславски митрополит
Г. Г. Йосифъ.

Отъ тебъ животъ и битие получиохъ
и първата усмивка в' мойта пролѣтъ,
отъ тебъ страдание и копнежъ научихъ
и моя умъ съ вихрений му полетъ.

Приседнала надъ менъ, ти бдѣше
с'препълнено сърдце отъ тиха радостъ,
и люлчина си пѣсень тихо лейше
унесена в' мечти, на твоята младостъ.

Въ грижовний трудъ подъ майчини ти сили
израстнахъ тѣй подготвенъ за живота
и к'панъ в' майчини ти ласки мили,
поехъ азъ кръста на Голгота.

И в' този п'жтъ неравенъ вѣвъ борбата
азъ пакъ отъ тебе търся вдѣхновение
и в' този п'жтъ неравенъ, майко света
ти правишъ силния човѣкъ вѣвъ мене.

Но... вечъ си ангелъ свѣтъ на небето
и в' свѣтъ ореолъ отъ Бога даденъ.
Всрѣдъ цѣвналъ макъ и нарциси в' полето
почива естество ти в' троба хладенъ.

Свещ. Янтимъ Еневъ

Тайната на Живота

Сократъ, великия философъ на древността, който живѣ нѣколко века преди Христа, жаденъ бѣше да стигне съ силата на разума си до опознаване на всички велики тайни отъ живота. Често п'жти той изираше чрезъ силата на своята интуиция тия тайни, но тогава, когато му се струваше, че знае нѣщо, казваше, че нищо не знае. Въ своите духовни усилия, Сократъ немощейки да стигне до никакъвъ резултатъ, така съветваше и утешаваше учениците си:

Молете небесата. Може би да слѣзе нѣкой отъ небето, за да ни научи на тайните на живота.

Предсказанията на този великъ философъ се сбъднаха въ лицето Господа Исуса Христа, Сина Божий. Тѣй слѣзе отъ небето, за да открие на всички народи, населени въ земята, великите тайни на живота.

Нѣма нито единъ наученъ, философски или социаленъ въпросъ, поставенъ отъ човѣшкия умъ, който да не намѣри най-щастливото разрешение въ учението на Спасителя. Върващи или невърващи, дължени сме да признаемъ, че цѣлата човѣшка мъдростъ, събрана наедно, колкото и голѣма да е била, е дошла за свѣта празни опити и горчиви разочарования.

Въ края на всичките усилия се дойде до заключението, че нѣма друга по-добра основа отъ тази, поставена за свѣта отъ Сина Бо-

жий. И за въ б'деще, още много опити ще се правятъ безъ Христовия духъ и все до с'щното нерадостно заключение ще се идва. Въ лицето на Господа Исуса Христа се решаватъ всички земни и небесни тайни. Само Неговото свято учение може да ни донесе миръ и щастие въ домовете и разбирателство между народите.

Тайната на живота я намираме въ прилагането, до колкото, силите ни позволяватъ, учението на Христа въ живота ни: да се вслушваме въ Неговия зовъ и да го следваме, ако искаме да се издигнемъ надъ земната тиня. Да се стремимъ да станемъ по-честни, все по-справедливи, все по-добри. Духомъ да се издигаме все по-високо и да хвърчимъ къмъ небесните висини. Това значи и социално да преуспѣваме и б'деемъ въ помощъ на всички. Любовта къмъ хората, животните и всичко ще ни обкръжава и ще свидетелствува предъ всички, че сме синове Божий — родъ избранъ — съ голѣми задачи и отговорности тукъ на земята. За това се изисква силна воля, търпение и съзнание за голѣмото предназначение всрѣдъ хубавия Божий свѣтъ.

Всичко що е въ свѣта, Богъ ни го е повѣрилъ. Да б'деемъ достойни да го използваме за нашето добруване и за спасението на душите ни за Божия слава.

Sig Cagiot

ПРЕЗЪ МОЯ ДУХОВЕНЪ ПРОЗОРЕЦЪ ЗА МНИТЕЛНОСТТА, РОДОЛЮБИЕТО И СЕБЕЖЕРТВАТА...

Една отъ трагедиите на човѣшките с'щества е тая, че много отъ тѣхъ иматъ голѣмо мнение за себе си. Ние често сме склонни да виждаме бл'хата за слонъ. Достатъчно е само да ни кажатъ: „Ти си способенъ и даровитъ човѣкъ. Отъ тебъ може да стане много нѣщо“. Свърши — фитилътъ на щестлавие то и суетността е възпламененъ.

Бисмаркъ бѣ казалъ: „Искашъ ли да убиешъ б'дещето на единъ обещаващъ човѣкъ, кажи му, че той има качества да стане великъ. Изречи му това ласкателство и чакай единъ новъ маниакъ въ живота“...

Ако ласкателите бѣха по-малко, по-малко щѣха да б'ждатъ нещастниците на земята съ болни амбиции и неосъществими идеали.

Да имашъ мнение за другите е похвално. Да имашъ мнение за себе си е опасно. Отъ момента, въ който започва да мислишъ, че ти си много нѣщо, ставашъ нищо. Да се разгордѣешъ, значи да ск'жашъ съ най-ценната човѣшка добродетель — скромността.

Да насърдишъ нѣкого, да го подкрепишъ, да помогнешъ да пламне въ душата му огъня на неговия талантъ и вдѣхновение, това е свето. Много великани на духа с'ж загинали поради това, че обществото е било безсърдечно и безчувствено къмъ тѣхъ. Има ли, обаче, разуменъ човѣкъ, който да потвърди противното: да ласкаешъ било и не било и да насърдчаватъ бездарниците?

Човѣчеството не иска такава услуга: колкото с'ж по малко манияци, толкова е по-щастливо обществото.

Не е парадоксъ, че много често неправдите и нещастията въ една държава идватъ отъ това, че на челно мѣсто въ управлението стоятъ недорасли, некомпетентни и самонителни политици и общественици.

Като става дума за мнителността, винаги си спомнямъ тая великопленна приказка.

... Мждрецъ обикалялъ свѣта. Истините му били голѣми, свѣтли, велики. Дето минелъ, всички смилено му се кланяли и щедро обиспавали п'жта му съ благодарности. Мждрецътъ п'жтувалъ съ магаре. То виждало почитта, съ която смирените украсявали челото на господаря му и му ставало много драго. Защото много често покрай мждреца и то получавало по нѣкоя приятна ласка.

Колкото повече растѣла славата на мждреца, толкова повече дългоухиятъ философъ серадвалъ. Единъ денъ неговата радостъ порастнала до такава степенъ, че то започнало да си въобразява, че всички поклонни и почести с'ж за него, а не за господаря му.

Малко по-късно отровата на щестлавие то и самонителното плѣзнала по кръвта на дългоухото добиче.

Една сутринъ то залудувало, заритало, хвърлило отъ гърба си мждреца, а после вирнало уши и тръгнало само по свѣта да приема почитта и поклоните на смирените.

Много дни скитало магарето изъ друмищата, но никой нито му се поклонилъ, нито дори му обърналъ и най-малкото внимание. Наскърбилъ се дългоухиятъ философъ и спрѣлъ единъ минувачъ:

— Обясни ми, приятелю, — рекло магарето, защо преди ми се кланяхте, отрупвахте ме съ ласки и почести, а сега ме отминавате безъ внимание?...

П'жтникътъ погледналъ състрадателно глупавото добиче, поклатилъ глава и рекълъ:

— Грѣшишъ, мили, почитта и поклоненията бѣха за мждреца, а не за тебе. Защото никой досега не се е кланялъ и почиталъ едно

магаре и никой не ми се вѣрва да стори това!...

Мнителността е вродена човѣшка слабостъ. Човѣкъ съставя голѣмо мнение за себе си, не само отъ вътрешна суетностъ, но и отъ глупостъ, даже и отъ демагогия. Кой нѣма мнение за себе си? Всѣки намина по една ласка, причина, аргументъ, за да се възвеличи предъ другите и предъ себе си. Даже ако запитате и комара, и той, споредъ своя кантаръ, тежи двеста оки.

Има ли смисълъ дл имашъ голѣмо мнение за себе си, когато обичашъ своя народъ и си готовъ да тръгнешъ за него къмъ Голгота? Великите светци, философи и революционери никога не с'ж потъвали въ черния куполъ на щестлавие то и суетата. Тѣ никога не с'ж простирали р'жце къмъ тлѣните ценности на живота. Тѣхниятъ взоръ винаги е билъ отправенъ къмъ една велика борба и себежертва.

Да обичашъ искрено своя народъ, значи да пожертвашъ всичко за него. Тѣзи, които не с'ж готови за подвигъ, не могатъ да се възвисятъ и да стигнатъ великата Голгота на Ботевъ и Левски, не могатъ да възпламенятъ въ сърдцата си епичния ентузиазъмъ на героите отъ нашето възрождане. Тѣ иматъ единъ култъ: личното добруване и благо. Тѣ иматъ едно вѣру: нагаждането къмъ условията. Тѣ иматъ едно мнение: че тѣ с'ж всичко, а другите — нищо.

Всички повтаряме, безъ да щемъ, че най-великиятъ подвигъ въ свѣта е да умрешъ за величието на родината си. Ония, които се възхищаватъ отъ безсмъртната себежертва на Ботевъ и Левски, не с'ж малко. Малко с'ж ония, които с'ж готови съ с'щия ентузиазъмъ и беззаветна любовъ да умратъ за родната земя.

Любовта къмъ народа е основата на всѣка друга истинска любовъ. А който обича искрено своя народъ, за него има само едно ласкателство, една мнителностъ, една „суетна“ прищевка: да даде всичко, но да види своята родна земя щастлива и затоплена отъ голѣмото слънце на свободата и благоденствието.

Всичко друго останало е плитко хитруване, прогнилъ плодъ на лицемерие и фарисейски мждрувания на дребнави индивидуалисти и салонни родолюбци и патриоти.

Димитъръ Аджемовъ

Знаете ли?

— Че още презъ месецъ май 1939 год. г. Рузвелтъ е подстрекавалъ френските франкмасони да се готвятъ за война противъ Германия, като имъ е обещаваъ, че Америка ще имъ се притече на помощъ?

— Че не много отдавна Рузвелтъ нарече Сталина „най-голѣмия кръволокъ на народните маси, най-кървавия болшевишки тиранинъ“, а днесъ най-любезно го кани да му гостува? Ако и това не е американски моралъ?...

— Че Франция прочиства армията, училището и администрацията отъ масоните, които я хвърлиха въ тази война, безъ да има нужда. С'щото това прочистване става и въ колонияте й.

— Че всички американско-протестантски мисионери били лични органи на Рузвелта. Подъ формата на пастори и мисионери, тѣ вършили шпионажъ и предателство всрѣдъ народите, които имъ дали убежище?

— Че и американския епископъ Хопсонъ станалъ голѣмъ военолобецъ. Съ писмо до Рузвелта, той искалъ да се обяви войната. Това не с'ж вече Божии служители, а орждия въ р'жцетъ на спекулантите-евреи и производителите на оржия.

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Съ препълнени отъ скръбъ сърдца съобщаваме на сродници, близки и познати, че многообичната ни мила и ск'жа майка, стара майка и сродница

НЕДКА ЛАЗАРОВА ИЛИЕВА

родена въ гр. Севлиево презъ 1867 год.

почина въ гр. Варна на 20 февруарий въ 5 часа следъ об. следъ продължително боледуване.

Мила майко, ти завърши земния си п'жтъ, когато трѣбваше да се радвашъ на чадата си, които отгледа съ много грижи и топла майчинска любовъ. Но Богъ ти отреди друга радостъ, радостта на небето, дето ти отивашъ следъ свето изпълненъ майчински дългъ, съ вѣра въ Бога и съ надежда за вѣченъ животъ.

Ние, твоите признателни и преданни чада, всѣкога ще пазимъ дълбоко въ сърдцата си твоя милъ и чадолубивъ образъ. Молимъ се на Всеблагия Богъ да приеме добрата ти душа въ небесното си царство и да я успокои въ обителите на праведниците.

Опѣлото ще се извърши на 22 т. м., недѣля, въ 3 часа следъ обѣдъ въ съборната църква „Св. Богородица“.

Опечалени: Синове: Йосифъ, Митрополитъ Варненски и Преславски, Петъръ; дъщеря Мария; снаха Саша; зетъ Димитъръ; внуци: Нина, Владимиръ, Вѣра и Надежда.

Семейства: Лазарови, Катмерови, Натрови, Стаевски, Христови, Попови, Плакидови, Узунови, Попови.

Недѣлчо Минчевъ

Кратка беседа между единъ изпитващъ и единъ вѣрующъ

Себе си изпитвайте и дали сте въ вѣрата, която еднажъ бѣ предадена на светиитѣ. (11 Кор. 13; 5, Иуда (3—4 стихъ).

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Азъ търся истината, желая да бжда въ истинската Христова църква, за да получа спасение.

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Домътъ Божий, който е църква на Бога Живаго е стълбътъ и крепилото на истината. (1 Тим. 3; 15).

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Но сега въ свѣта съществуватъ много християнски църкви, които сж различни помежду си, а Св. Писание учи: „Вѣрата е една“. (Ефес. 4; 5, Фил. 1; 27, Ефес. 4; 13,) предадена на светиитѣ веднажъ завинаги. (Иуда 3, 4) Едно е Св. Писание, което ни учи и свидетелствува за христово общество, което представлява едно тѣло, въ което членовѣтѣ му сж зависими единъ отъ другъ. (1 Кор. 12; 20—21) Христовото тѣло е „Християнската църква“. Тя е една, наречена въ Св. Писание „едно тѣло. (Ефес. 4; 4,) Иисусъ Христово, (Ефес. 4; 12). Църквата (колос. 1, 24), на което тѣло само Господъ Иисусъ Христосъ е глава“, (Ефес. 1; 22 и 4; 15—16), Колос. 1; 18, Ефес. 5; 23). За единната Христова църква самъ Христосъ е казалъ: „Ще съзидамъ моята църква“, (Мат. 16, 18) а не моитѣ църкви. Следователно Христосъ учи за една единна своя църква. Защо тогава има и източна и западна, и протестантска, и какви ли не още все християнски църкви?

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Безъ съмнение истинската църква е Св. православна църква.

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Съ какво ще докажете това ваше твърдение?

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Съ това, че истинната църква е опазила догмитѣ на вѣрата, тъй както ги е приела въ началото на своето устройство, приемайки ги отъ апостолитѣ и тѣхнитѣ непосредствени приемници, което е съгласно съ заповѣдта на Господа нашето Иисуса Христа, Който е рекълъ: „Учете ги да па-

зятъ всичко, що съмъ ви заповѣдалъ“ (Мат. 28; 20), сравни откровен. 2; 25, 3; 11, ср. 3, 3) Въ сжщия смисълъ учатъ и апостолитѣ: „Подвизавайте се за вѣрата, която еднажъ биде предадена на светиитѣ“. Иудино ст. 3—4) „Стойте въ вѣрата“ (1 Кор. 16; 13), „и себе си изпитвайте дали сте въ вѣрата“. 11 Кор. 13; 5).

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Не ви разбирамъ.

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Това съ примѣри ще пояснимъ. Следъ смъртта на царъ Соломонъ, цѣлиятъ Божи народъ се раздѣли на две царства — Иудейско и Израилтянско, (3 Цар. гл. 11 и 12). Кажете ми иудейското ли се отдѣли отъ израилтянското, или стана обратното?

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Виждамъ че е правилно да се каже: израилтянското царство се е отдѣлило отъ иудейското.

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Защо това е по-правилно?

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Защото иудейското царство си е останало завинаги такова по вѣра и националностъ, каквото си е било винаги понапредъ, а израилтянското царство си е основало ново правителство и съ това е нарушило правото на наследственото управление, признато отъ всички колена на Божия народъ. Нѣщо повече, то дори сме ни вѣрують си съ езичницитѣ (4 Цар. 17; 28-41), съ което израилтянското царство загуби авторитета си на истински Божий народъ. Това е потвърдено отъ Христа. На въпроса на самарянката: „Кжде трѣбва да се покланяме Богу, т. е. кой народъ се придържа въ правата вѣра? Спасителътъ ѝ отговаря: „Спасението е отъ иудейтѣ“. (Иоанъ 4; 22) т. е. иудейтѣ запазили вѣрата въ Бога до идването на Спасителя...

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Нека сега приведемъ тоя примѣръ къмъ нашия разговоръ. Вселенската църква презъ първитѣ 8 вѣка е приела за начало запазването на единството и чистотата на Христовото учение. Общото вѣроизповѣдание и постановленията на вселенската църква се опредѣлятъ възъ основа на словото Божие съ общото съгласие на вселенската църква чрезъ нейнитѣ пастири, по примѣра на апостолитѣ. (Дѣян. 15; 6, 22, 28—29) и заповѣдта на Спасителя (Мат. 18; 19—20).

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: На това съмъ съгласенъ.

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Обаче малко по-късно виждаме, че западната църква почва да отстъпва отъ това свето учение и се отдѣля отъ истинната. Значи, западнитѣ хора — католицитѣ, първи отстъпиха отъ правото и общоприетия църковенъ редъ.

следва

Наша поща

с. Алваново, Търговишко, — свещ. П. И. Нашитѣ съболезнования за скжпата загуба. Богъ да ви даде сили да понесете скръбта. Изпълниме поржчката ви. За другото следва писмо.

с. Ботево, ямболско, — свещ. П. Т. Получихме писмото ви. Изпратихме исканитѣ броеве.

София — Иеродяконъ Прохоръ. Получихме пратеното. Благодаримъ. Очакваме друго.

Добричъ — свещ. В. Д. Т. Получихме пратеното. Благодаримъ. Справката направена.

Сивата птичка

(легенда)

Бѣше день, и той се обърна на нощъ, когато нощта бѣше още далеко. Изтокъ и западъ и северъ и югъ се покриха съ кървави ивици. Надъ тѣхъ тичаха черни облаци, черни като развълнувано море. Птицитѣ се притаиха. Въ тѣхнитѣ черни очички заблестѣха сълзици. Звѣрове и гадинки се забравиха въ своитѣ скривалища и спираха своето дишане. Вѣковни кедри, джбове и смоковници спускаха клони къмъ земята и отъ листата имъ закапаха капчици роса. Тѣзи капчици бѣха пакъ сълзи.

Високо надъ свѣта се чернѣеше и свѣтѣше Голгота. Два кръста имаше черни, а третиятъ — облѣнъ съ свѣтлина. Голгота чернѣеше съ страшно престѣпление, а блѣстѣше съ вѣчната свѣтлина на страдания, изкуплението и прощението.

Земята се тресѣше, гробсвѣтъ се разтваряха, а коститѣ на мъртвитѣ трептѣха. Всѣка билка и всѣка трева въ смъртна тѣжа се гушеха въ земята. Въ подножието на Голгота се тѣлпѣше народъ. По лицата на всички се виждаше отражението и на мрака, който царуваше наоколо и кървавиятъ отблѣсъкъ на небесния огънь. Всички съ ужасъ и благоговѣние гледаха облѣния въ сияние кръстъ. На душата тежеше стореното страшно престѣпление, а въ дълбочината на сърдцето се криеше свѣтло пламъче за изкупление на рѣховетѣ.

Когато престѣпниятъ свѣтъ преживѣваше ужаситѣ на деня, отъ челото на Божествения Страдалецъ падаха капки чиста кръвъ, които се стичаха по лицето... капваха... падаха на земята и на това мѣсто израстваха цвѣта, които издигаха мжнати главички, пращайки на Страдалеца своята чудна миризма.

Божествениятъ ликъ бѣше бледенъ, кроткъ, всепрощаващъ, а очитѣ съ необикновена красота и благостъ гледаха ония хора, на които Той, Богочовѣкътъ, говорѣше за кротостъ, за прощение, за равенство, за братство... и затова го разпнаха!

Той гонѣше търговцитѣ изъ храма. Той казваше: „Първитѣ да бждатъ последни“. Той учеше да страдаме, да търпимъ, да вѣрваме въ бждещето — и затова го разпнаха.

Той запали факела на нова вѣра, която трѣбва да покори свѣта, а затова го разпнаха и промушенъ въ ребрата, висѣше на гвоздеи наредъ съ крадци и убийци. Той се мжчеше като човѣкъ. Устнитѣ на Страдалеца бѣха сухи. Той бѣше жаденъ.

Наоколо бѣше тихо и пусто. Изведнажъ въ близкия храстъ прилетѣ малка птичка и почна да пѣе. Чернитѣ ѝ и кржгли очички горѣха съ огъня на вдъхновението и птичката пѣеше... пѣеше тѣжна пѣсенъ, пѣеше за мжки, за хорската несправедливостъ, за човѣшката злоба, а сърдцето ѝ се кжсаше отъ болка, и тя съ нищо не можеше да утеши Страдалеца, освенъ съ пѣсенъта си. Тя се лѣеше и на устата на Разпнатия се яви промѣлве-

наблагодарностъ: „Да, тя“ — прошепна Той, и малката птичка подхвъркна, откъсна листъ, на който трептѣше росица, и прилетѣ съ него къмъ устата на Христа. Малката капчица безъ да го утопи, Му бѣше приятна като лептата на водичката.

И върху малката сива птичка слѣзе небесно благословение. И нѣма човѣкъ, който да не я люби, и да не знае и да не е чувалъ за малката сива птичка. Тя се казва славей.

Преразказалъ свещ. А. Еневъ

Прот. Ем. Стоименовъ

На 6 февруарий т. г. се пресели въ вѣчността протоиерей Емануилъ Стоименовъ, родомъ въ с. Изворъ, радомирско. Получилъ първоначалното си образование въ гр. Радомиръ, а отъ тамъ заминава за гр. Самоковъ, кждето се записва и завършва две години на Духовното училище, което е подготвяло кандидати за свещеници.

Взелъ е живо участие въ просвѣтното дѣло презъ 1890 г. като учител на младото поколение, и е насаждалъ безгранично родолюбие и обичъ къмъ църквата. Учителствувалъ петъ години въ с. с. Чокльово, Дебелилакъ, Жедна и Друганъ, обаче, закърменъ съ духовнитѣ истини на Христовото учение, той скоро приелъ духовния санъ и станалъ енорийски свещеникъ при храма „Св. Троица“ въ с. Изворъ, радомирско.

Бащинските е носилъ съ енориашитѣ си, и е полагалъ голѣми грижи за повѣрениа му храмъ и благолепие. Взималъ е живо участие въ всички културни начинания въ село Изворъ. Работилъ е неуморно за основаването на кооперация „Св. Иванъ Рилски“ и до последния мигъ на своя животъ е билъ неинъ председател. Деенъ членъ на читалището. Основалъ църковенъ хоръ отъ ученицитѣ при училището, основалъ православно християнско братство.

За образцовата му дейностъ, за добриятъ му характеръ, обноски и старания въ църковноенорийския му животъ и служба той е отличенъ отъ Софийския Митрополитъ Г. Г. Стефанъ съ офикията протоиерей. Презъ 1936 год. отецъ Емануилъ бѣ пенсиониранъ, но никога той не преставаше да бжде на всички въ помощъ и примѣръ. Жителскиятъ му пжъ бѣ съпроводенъ съ скръби и нерадости, обаче, както презъ време на службата си, а така сжщо и на старини думитѣ му бѣха: „Богъ допуша въ всѣка кжща скръби, но трѣбва само търпение“. Достигна 50 годишна служба, уважаванъ и обичанъ отъ мало и голѣмо, той остави добри спомени всрѣдъ християнитѣ.

Нека Богъ да упокои душата му въ вселенията на праведницитѣ. Богъ да го прости.

БЛАГОДАРНОСТЪ

Семейството на свещеникъ Петъръ Йордановъ отъ с. Алваново, Търговишко сърдечно благодари на Благоговѣйнитѣ свещеници: Сава Георгиевъ, Маринъ Бъчваровъ, Захари Апостоловъ, Павелъ Кючуковъ и Стефанъ Ив. Рохлевъ, които по свои починъ взеха участие въ опѣлото на милата ни, скжпа и незабравима съпруга и майка

Презвитера Пена п. Петрова Йорданова

По желание на семейството — надгробно слово не бѣ казано — въпрѣки желанието на свещеницитѣ.

Сърдечно благодари и на всички енориаши, които масово се стекоха да почетатъ паметта на покойната, както и на ония християни отъ Търговище, които дойдоха да се помолятъ за покойната.

Всички тия топли чувства ни утешиха и успокоиха.

ХРОНИКА

На 22 февруарий стана погребението на майката на Епархийския ни Архирей. Опѣлото бѣ извършено отъ варненското духовенство во главе съ протосингела и въ присѣствието на много християни и християнки, които засвидетелстваха своята почитъ къмъ она, която е родила и възпитала любимия ни Владика. Следъ опѣлото дѣдо Владика, по подражание на нѣкои отъ св. отци, отправи прощално слово къмъ своята майка. Това слово по съдържание, топлина на чувство, синовна признателностъ и любовъ, бѣ класическо. То никога не ще бжде заличено отъ паметта на тия, които го чува. Следъ това Негово Всепреподобие Архимандритъ Тихонъ каза хубаво и назидателно слово. Отъ църквата до гробищата се образува внушително траурно шествие. Членове на ученическото православно християнско д-во образуваша шпалиръ около ковчегъ съ тлѣнитѣ останки на скжпата покойница, нѣщо, което направи дълбоко впечатление на гражданството. Редакцията изказва своитѣ сърдечни съболезнования на опечаленитѣ и моли Бога да имъ даде сили, за да понесатъ тежката загуба.

Въ града ни излиза в. „Студентска дума“, издание на студентското д-во Хр. Ботевъ. Вестникъ на новата общественостъ, въ колонитѣ на който се разглеждатъ интересни и навременни въпроси. Всѣки истински българинъ трѣбва да го чете.